

PRIETENII

Editura PASTEL, Braşov, 2015

Cuprins

8 Martie	5
Vechi prietenii.....	41
Prietenii	63
1. Copiii.....	63
2. Olga	81
3. Marian.....	91
4. Angela.....	114
5. Lică	124
6. Nelu.....	132
7. Sandu	168

Primăvara aducea fiori noi în lumea plantelor și a animalelor. Omul nu face excepție și Ștefan, la cei 30 de ani ai săi, simțea că un sânge mai proaspăt îi curge prin vine, că e mai vioi, dorințe nedefinite pentru noutăți, o schimbare, evenimente vesele și antrenante. Sunt multe sărbători în acest anotimp, care îți ocupă timpul, să alegi și să cumperi cadouri, să le împarți, obligații, pentru familie, pentru prietene, prieteni,... iubite.

Ștefan era căsătorit de 7 ani, aveau și doi băieței, dar inima nu-i stătea locului, tresărea și palpita mai sacadat dacă vedea o domniță clătindu-și nurii apetisanți pe sub nasul lui. Nu s-a căsătorit dintr-o iubire, ci, pur și simplu, pentru a avea o femeie alături. Așa s-a nimerit în ultimii ani ai facultății, i-a plăcut că era ascultătoare, muncitoare, n-avea înclinații spre lux, giuvaericele, mondenități. Era o fată simplă, chiar ștearsă, modestă intelectual și comportamental, care s-a lipit de el, îl asculta fără nici o obiecțiune în aspirațiile sale continue, debordante și diversificate. Nu atrăgea în mod deosebit privirile bărbaților și asta îi convenea, căci, altfel, dacă ar fi luat vreo frumusețe de fată, ar fi fost chinuit de păcătoasa de gelozie de care suferea. Pentru o nevastă era suficient cum arăta, el nu era prea pretențios în privința asta.

Așa era la început, când Steluța, puțin ieșită în lume, fără aventuri și sentimentalisme, a crezut că alături de Ștefan va duce o viață cuminte, ordonată, lipsită de griji.

Ștefan era printre cei mai buni studenți ai anului, conștiincios, liniștit, și i s-a pus pata pe el, acum, înainte de a ieși de pe băncile facultății și a ajunge pe cine știe ce șantier, plin de noroi, când plouă, și de praf, când e soare. N-au trăit vreo iubire fatală, nu și-au spus măcar o dată „Te iubesc”. Pur și simplu s-au întâlnit, s-au plimbat, s-au sărutat, au făcut amor și în rest nimic, fără promisiuni, declarații, jurăminte. Ea nu cerea așa ceva iar el n-avea de ce și de unde să le dea. În ultimul an de facultate s-au căsătorit, fără ceremonii, fără știrea părinților, fără nuntă și biserică.

Nici părinții nu erau formalști și adoptaseră ideea de a-i lăsa feciorului toată libertatea de a face ce-o crede el de cuviință, dacă se simțea astfel fericit. Steluța nu avea tată iar mama ei nu i-a pus nici o opreliște.

Acum, după 7 ani de căsnicie, lucrurile s-au mai tocit. De câte ori voia Ștefan să facă amor, ea începea să-i facă pomelnicul cumpărăturilor pe care trebuia să le facă la copii, haine, încălțăminte, caiete, cărți, meditații. Cu chiu cu vai se terminau minutele de cuplaj, termina și ea înșiruirea cheltuielilor și făcea totalul. Greutăți multe, doi băieți de crescut, era nevoie de multă muncă și perseverență, nu-i mai ardea de dragoste și datorii conjugale. Soțul decăzuse din sfera ei de griji și socoteli. Nu-i prea convenea lui Ștefan, dar nu găsea o soluție deșteaptă. Trebuia să crească băieții, să-i educe, să-i învețe, să facă oameni din ei, neapărat și valoroși, și măcar nevastă-sa avea bine grijă de ei. Profita și el pe lângă ei că avea o mâncare bună și i se spăla lenjeria. Oricum, mai mult decât atât n-ar fi găsit în altă parte. Și-a propus că, dacă va găsi o fată deosebită din mai multe puncte de vedere, va divorța și-și va reface viața.

Din păcate, nu a găsit o astfel de fată oricât a privit în jur și a ajuns la concluzia că așa ceva nici nu există. Toți sunt o apă și un pământ, și ele, și ei. Ori e deștept și desfrânat, ori e cuminte acasă și muncitor, dar e tolomac.

*

Dacă la 1 martie s-a achitat Ștefan de obligații și îndatoriri, acum vine 8 Martie, marea zi mondială a femeii, care necesită din nou daruri și buchete de flori.

Miși Antal era un tehnician isteț, apreciat la serviciul lor, fiu de croitor, mic meseriaș, întreprinzător caracteristic al clasei de mijloc, categoria socială ce ar trebui să stea la temelia dezvoltării unei țări, care a reușit în căutările sale să-și diversifice activitatea, să mai facă și altceva în afara banalelor proiecte pentru instituția în care lucra, Statul socialist multilateral dezvoltat. S-a pregătit, a dat teste și a devenit ghid al ONT, excursii, întruniri, orice activitate care ar aduce niște bani în plus la bugetul familial, față de salariul prăpădit pe care îl primea. Și, dacă venea ziua internațională a Femeii, 8 martie, sărbătoare la mare cinste pentru societatea românească, Miși Antal a organizat o întrunire la cel mai mare restaurant din oraș, Aro Palace, acolo unde își petreceau toate mărimile localității clipele libere, serile și nopțile, cu muzică, dans, anturaj ales, mâncare bună și ambient superelegant. Era bine acolo, și dame simpatice dispuse să te facă fericit pentru o noapte și o zi, și tot ce vrei, cu toate legile stricte ale moralei socialiste.

La ziua omagială respectivă s-au înscris și Ștefan cu Steluța sa, și încă vreo 50 de persoane din instituția unde

lucrau. S-au așezat la mesele repartizate, au început să vorbească, știri, bancuri, glume șugubețe, dă-i cu țuică, dă-i cu vin, distracție, bună dispoziție, mâncare și dans. Tine-rețea îți freamătă simțurile, indiferent de ordinea socială și de câte parale ai în buzunare, și nu prea li se punea frâu, cu toate rigorile statutului partidului comunist. Viața e scurtă a dracului și, dacă n-o putem lungi, atunci trebuie s-o facem lată, trebuie trăită, cu tot ce este viu și apetisant, fără pauze de plictis, supărare, pagube. Uită tot răul, că oricum tot trece și singur, lasă-l să se piardă în întuneci-mea trecutului, și ia în brațe numai ce e bine și distractiv, să-ți fie tot trupul în stare pozitivă, de veselie și optimism.

La alte mese erau alți colegi de la alte secții din in-stituție, cu care sărbătoreau evenimentul. Ochii lui Ștefan au alunecat pe Corneluș, o fată drăguță, bine fardată, ruja-tă, emancipată, cu pretenții de doamnă stilată, inteligentă și de bun gust. La servicii ajunsese de multe ori în discuții cu ea, în probleme de colaborare interspecialități. Ea tre-buia să facă documentația economică la lucrările pe care le proiectau ceilalți specialiști, arhitecți, ingineri constructori, ingineri instalatori. El, fiind mai la început în meserie, me-reu avea Corneluș să-i reproșeze câte ceva, că nu era făcu-tă bine antemasurătoarea lui, nu era pe tipicul cerut de norme, mereu găsea câte ceva cu care să-l necăjească, să-l umilească dacă se putea, să-i arate ce deșteaptă este dânsa și câte lipsuri avea el. Se distra, căuta sămânță de vorbă și probabil că îl și plăcea. El se necăjea, dar îl și întărâta, și mai că-i venea s-o ia în brațe, s-o strângă din toate puteri-le, s-o fărâme, să facă praf din ea. Mare minune dacă nu acesta era și lucrul pe care îl aștepta și dânsa, doar că să nu

ajungă chiar la praf sau, măcar, să se facă amândoi praf... de fericire și delicii.

Acum, gata cu serviciul, erau la sărbătoare și Ștefan, cu țuică, cu vin, cu bere, se făcuse foarte sentimental și gata să-și pună în aplicare dorințele mai vechi, s-o prindă și s-o fărâme între brațele-i pofticioase.

Ea era cu colegele sale. Soțul său avea servicii la CFR și acolo era program în schimburi, 12 ore de muncă cu 24 ore liber. Chiar atunci el era la lucru iar ea primise permisiunea de a se duce la ziua femeii, 8 martie, cu colegele și colegii, la restaurantul Aro. Au dansat împreună, au schimbat câteva cuvinte, formale, încerca el s-o atragă în discuții mai incitante, dar ea nu era chiar prea bine dispusă. Nu manifesta nici o dorință mai specială, comenta doar amical pe subiectele ridicate de Ștefan, neutru, fără nici o implicare deosebită, fără nici un gest de încurajare a glumelor lui. Cine știe ce-o fi avut pe suflet în acele momente, de era așa de protocolară!

Ștefan însă se aprinsese, i se urcase la cap o poftă nebună s-o cuprindă, s-o strângă în brațe, să fie a lui. Prinde un moment în care Corneluș iese din salon și-i taie calea în hol. O găsește singură, o ia pur și simplu de mână fără nici o vorbă, o duce după o draperie, într-un colț mai ferit și-o cuprinde în brațe, s-o rupă și alta nu. O sărută, mai stângaci, așa, fiindcă Corneluș nu s-a abandonat în îmbrățișarea lui, luată efectiv prin surprindere, se purta mai cu fereală cu atâta lume în jur, nu era dispusă să dea loc la cine știe ce bârfe și comentarii. L-a privit mirată, ca și cum niciodată nu i-ar fi dat ei prin minte să ajungă la această apropiere. Nimic-nimic. Era mai în vârstă ca el cu

vreo 6 ani și nu credea că putea să stârnească niște sentimente la un așa tinerel.

S-au despărțit fără nici un comentariu, s-a dus fiecare la locul său, iar Ștefan s-a mulțumit cu această intervenție pentru această zi. A fost foarte bucuros că nu l-a respins, că nu l-a împins cât colo, cu spaimă și dezgust, ca pe un neavenit lipsit de orice șarm. A fost un pas încurajator pentru el, însemna că era o femeie serioasă și nu se abandona așa repede în brațele unui neica nimeni. Îi părea bine pentru acest lucru, voia și el o relație serioasă și decentă, sinceră și curată. Curățenia la el însemna să scoată din discuție sexul care cobora în noroi simțămintele sale mult mai înalte și... „pure?”.

*

A trecut sărbătoarea, a început serviciul și Ștefan s-a întâlnit cu Corneluș pe culoarele instituției unde lucrau. Ea i-a arătat bunăvoință, i-a zâmbit neutru, expectativ, și au început să sporovăiască de toate cele, de câte un film, câte o carte, câte o poezie. Se vedea treaba că le plăcea să stea împreună și că găseau subiecte comune de discuție în lumea artei, a literaturii, prietenește, fără nici un apropro sentimental, extraconjugal.

Dacă Ștefan avea 7 ani de căsnicie, Corneluș avea 15, și la ea era o altă situație. N-aveau copii iar soțul său, ceva șef la CFR, trecuse și el prin încercări sentimentale, în afara căsniciei, flirturi, amoruri trecătoare, dar neangajante, fără urmări, cum dă bine în lumea „bine”. Era un bărbat drăguț și inteligent așa că nu erau probleme în a-și găsi

partenere de petrecere a timpului după plictiseala unei căsnicii care își consumase șarmul și începuse să bată pasul pe loc. Nu-și părăsea soția, erau un cuplu normal, numai că îi plăceau și alte doamne cu care mai și păcătuia, cu multă delicatețe și plăcere dionisiacă, dacă i se permitea. Nu găsisese vreo persoană care să fie superioară soției sale, ca să-l facă să divorțeze. Nu era soția perfectă, dar nicăieri nu găsisese ceva la care să nu fie destule de obiectat. Poate fi mai frumoasă, dar e mai ușuratică, alta e mai serioasă, dar e mai frigidă, mai seacă, fără de umor sau bun gust. Foarte greu să le împaci pe toate. Poate doar Margaret Thatcher, Hillary Clinton sau Angela Merkel să-i fi satisfăcut toate capriciile și să admită că, da, uite o femeie perfectă, fie a mea și nu mă mai uit nici la dracu, toată viața de acum încolo. Într-adevăr, alături de astfel de femei nu aveai loc să te plictisești. Îți ocupau toată ființa și nu lăseau nici măcar un firicel de lumină să-ți atingă chipul dintr-o altă direcție. Deși, cine știe ce naiba mai făceau dânsele în pat după atâtea ședințe și discursuri, dovadă că însuși Bill Clinton o dăduse pe de lături cu firea sa elegantă, plină de foc și pară.

Corneluș simțea distanțarea asta a lui Mihai și o îndura cu stoicism, bucurându-se de clipele în care beneficia de soțul său, când o ducea la chefuri cu anturaj de oameni cultivați și simpatici, intelectualitatea României socialiste, în concedii, la mare sau în excursii peste hotare. Așa era de bonton, să mergi pe litoral în vacanță, să vizitezi țările învecinate și să aduci poze, ilustrate, câte un bibelou, un aparat de fotografiat, magnetofon și povești multe de spus.

Corneluș avea vreo 36 de ani, arăta bine, subțirică, un trup de balerină, făcuse balet în copilăria sa de bucu-